

SLOVENSKI GLASNIK.

Izhaja 5., 15. in
25. v mesecu

Lepoznansko-podučen list.

Velja za celo
leto 3 gold.

Vreduje in na svitlo daje: Anton Janežič.

Št. 1.

V Celovcu 5. januarja 1861.

VII. zv.

Pot skozi življenje.

(Zložil Fr. Svetličič.)

Kot val za valom po potoku šine,
Otrôku, kedar sit igrač se vleže
V naročje materi, ki ga pristreže,
Za uro ura, dan za dnevom zgine.

Mladenca srečna jasnost kmalo mine,
Ker zdajci mu življenje rane reže;
Prijatelj mu je, ki mu jih obeže,
In ga uči terpeti spečenine.

Mož skerbni vihtam krepko v bran se stavi,
In varje zlega rod svoj in družino,
Ko hrast cvetice, ki pod njim so v travi.

Vesel, da je prenesel let vročino,
Ozira v grob se starček beloglavi,
Ko trudno solnce v morja globočino.

Ob novem letu.

Napočila je z novim letom vsem rodovom v široci Avstriji doba dušnega prerójenja. V prečudni bliščavi vzhaja tudi slovanskemu narodu zarja preporodnica in razkaja negostne mrakove dušivnih temnic. Morivna sapa sovražnih viharjev pojema in prijetniše sapice zopet popihavajo po goricah in ravnica. Novo življenje se zbuja, kamor koli oberneš okó, in na vso moč si prizadeva mlado in staro, da zasveti tudi Slovenom rumeno solnčice narodske časti in slave. Slovenci! tudi nam že svita na vzhodu; da se pa popolnoma razdaní, bodi naša sveta skerb in prizadeva. Posijalo bo solnce tudi pred naše vrata, pa bodimo

a) delavni. Kdor v resnici ljubi svoj narod, ta mu daruje vse sile in moči uma in dlani, da se s časom povzdigne na višo stopnjo omike in blagostanja. Nobeden narod v Avstriji pa ni toliko potreben podpore svojih sinov, kakor naš slovanski, ki mu še žuga nevaršin brez števila od zunaj in znotraj. Od severja in od juga nas topijo tuji življi, da kopnimo ko snežena gruda na solncu; v oserčju nas pa razjeda neštevilna tropa odrodnikov in družih skrivnih in očitnih sovražnikov. — Ko se je pred nekaj leti tudi Slovenija prebudila iz dolzega spanja, prav veselo so zazelele domače livade. Lepe kalí so pognale domorodne rastlinke, ker jih je gredo in pojilo iskreno domoljubje; pa v nemilih časih zadnjih let so večidel povenele; le peščica mladik je ostala še čversta, da so prinašale cvetja in sadú v prid zapuščeni domovini. — Zopet se

razpravlja in jasni oblačno nebó in zora srečniše prihodnosti nam spet posiva skozi meglice; slecimo torej staro nemarnost in na vso moč se poprimimo dela, ki ga nas čaka na vseh straneh tolika obilica. Volja cesarjeva je, da se prosto razvije vsak jezik v deržavi, toraj ima tudi slovenščina pravico in dolžnost, da se bolj in bolj izobrazí in obogati, da se bo kmalo ponosno glasila po naših šolah in tudi po naših sodnijah. Zatorej delajmo, molimo, terkajmo, in odperlo se nam bo. Gotovo bo uslišal milostljivi cesar naše pravične želje, on, ki je o raznih priložnostih zapovedal, naj se ne dela več krivica nobenemu narodu v deržavi. — Da pa naše delo ne ostane brez uspeha, bodimo

b) složni. Ni ga slovanskega plemena v Avstriji, da bi ga bilo manjše število, kakor je nas Slovincov. Le peščica nas je, dela pa obilo na vse strani; toliko večja potreba za nas, da združimo svoje moči v edini cilj in konec. Ves naš trud, vsa naša prizadeva bo ostala jalova, če nas ne edini lepa sloga in edinost: sloga jači, nesloga tlači. Naj nas toraj vedno strinja vez keršanske ljubezni in nam ogreva serca krasna ideja neumerlega pesnika „Slavy dcere“ slovanska uzajemnost.

Zadnje leta je bila ta krasna zvezda skoraj popolnoma otamnena; pa zopet nam vzhaja v prečudnem lesku na jugoslovenskem nebu kot dušna preporodnica vsega jugoslovenstva. Skušnja nas je prepričala, da je ne moremo upati bogate narodne literature, če se ne zblizajo in stopijo naše narečja v eden bogat književen jezik. Doslej nam je vendar manjkalo sredotočja za naše prizadeve v tem oziru. Pa bistri duh našega jugoslovenskega zavetnika ali mecéna je kmalo spoznal potrebo take naprave, v kateri bi se stikali in strinjali vsi različni življi na jugu; zato je postavil preslavni rodoljub temelj „jugoslovenski akademiji“, ki ima biti podlaga dušnemu preporójenju vseh južnih Slovincov. 50,000 goldinarjev je položil v ta namen na altar domovini, ob enem pa tudi povabil vse prijatelje narodne knjige (literature), da jej priteko na pomoč vsak po svoji moči in zmožnosti. Vsi Jugoslovenci smo povabljeni, da se vdeležujemo pri zidanju tega narodnega zavoda. Naj bodo prepričani naši bratje na jugu, da tudi Slovenci ne bomo zaostali, kolikor nam pripuščajo naše slabe moči. Naj le kmalo oživi „jugoslovenska akademija“ in se krepko poprime svoje premenitne naloge v duhu bratovske uzajemnosti.

Slovenci! bodimo delavni, bodimo složni! le tako nam zasije žar lepše prihodnosti. Naše geslo bodi: vse za vero, za narod, za cesarja!

Zamorjeni cvet.

(Spisal Fr. Erjavec.)

V gradu pri visocem oknu sloni mlada gospá. S solznimi očmi gleda zamišljeno doli na lepi svet, na tamne gozde in na zelene dobrave. Ravno kar se je zopet odpeljal v mesto mladi grajščak, kteremu se je v grajščini že tožilo po mestnih veselica in po nočnih prijetlih. Skripanje peska pod kolesi je zbadalo v serce mlado ženo. Dolgo še gleda za kočijo, ki hitro derdá po cesti — ali še hitreje hitijo njene misli daleč proč čez široke dežele in čez neizmerno morje. Počasi gre v svojo spavnico. Tu stoji s pobešeno glavó in s sklenjenima rokama ter gleda stermo pred sé na tla, potem pa jo premaga serčna britkost. Z belima rokama si zakrije obraz, se verže v mehke blazine in dolgo zadržane vroče solzé se ji uderó po cvetečih licih. Reva se ihti in zdihuje; serce se ji hoče utopiti v prebitki žalosti. Ali — prepozno! Mož, v čigar spomin tečejo zdaj te vroče solze, biva daleč: risanica je njegova ljubica in pes je njegov tovarš. Ta dva prijetla ga spremljata po neizmernih gozdih Menezote in po prostih bregovih, kjer veličastni Misisipi derví silne valove. Ali se je pod tujim nebom umirilo njegovo sercé, ali je zatopil svoje vroče želje v slano morje? Je li našel na planjavah tuje zemlje sreče, katero je zastónj iskal po dragah svoje domačije? — Kdo vé?

Po veliki cesti, ki pelje od Ljubljane v dolensko stran naše domovine, je jahal nekega dne velik mož čedne postave, kakor bi človek sodil, kakih trideset let star. Le malokdaj se vidi, da bi po tej cesti kdo jezdil; toraj so ljudje, ki so ga srečevali, z začudenjem gledali zagorelega popotnika v navadni obleki. S posebnim veseljem je tudi vsakdo ogledoval lepega psa neznane velikosti, ki je spremljeval popotnika.

Bilo je vlažno jesensko jutro. Gosta megla je pokrivala ljubljansko močirje in odtod se je razprostirala po dolenskih dolinah in ravnica. Se le proti poldnu se je jela tanjšati, ter se je iz dolin počasi vzdigovala ob gorah, ki zaslanjajo južno-zapadno stran. Zdaj so prederli solnčni žarki megleni zrak, vsa megla se je razkadila, nebó je bito čisto, kot ribje oko — bil je prav lep, prijeten dan v pozni jeseni. Solnce je sijalo tako prijazno na svet, kot bi za dalj časa jemalo od zemlje slovó. Pridni ratar si je že pospravil drugo žetev, iz bližnjih vasi se razlegajo cepci ajdovih mlatičev in po sterniščih zelena ozimina zopet veselo poganja.

Ko je po vsih cerkvah poldne odzvonilo, se ustavi pri veliki gostivnici, pokrepča sebe in ko napase tudi konja in svojega spremljevalca, zopet zasede in jaha dalje. Dobre dve uri je že jahal po veliki cesti; ko pa pride do starega zidanega znamenja, krene v stran ter popusti konju vajeti, da je šel počasi prav po svoji volji. Po tej poti pride kmalo v lep gozd. Na kraju so rastle stari z mahom poraščeni hrasti, bolj proti sredi pa so stale lepe bukve, tu in tam tudi kaka smreka, in kjer je bilo drevje izsekano, je rastle gosto brinje. Po gozdu je bilo vse tiho: veselo petje, ki se je na sponlad razlegalo, je zdaj umolknilo. Krilati pevci so se večidel poslovili od rojstnega kraja in so šli v gósti, kjer burja ne brije tako ostro in kjer sneg ne pokriva polja in gozda. Le včasih se zasliši terkanje

kacega bergleza, kteremu se jezična šoga oglašá in iz zelenega brinja ferfetajo brinovke, ki jih je preplašil glas konjskih kopit,

Na drugem kraju gozda so se razprostirale lepe senožeti, in bolj proti zgnavju obraščenega berda je ležalo polje z zeleno ozimino. Na kraju gozda so še marjetice veselo cvetele, tudi potrošnjek je še silil v pozni cvet, po travnikih je poganjal višnjeli podlessek in verbovka si je ogledovala rudeče lice v potoku. Ko je naš popotnik konja napojil, udari iz ceste v stran proti omenjenemu berdu. Pot ga je peljala zdaj po globokem žlebu, kterega je deževnica skopala; drobno in debelo kamnje je ležalo po žlebu, in gole korenine bližnjih drevces so prepregale pot. Ker je vidil, da je pot čez dalje bolj težavna, stopi s konja; ga prime za uздо in pred njim počasi stopa proti verhu.

Ko pride na verh, obstoji in ginjen ogleduje lepi svet, kterega mu je do zdaj obraščen klanec zakrival. Še ene korake gre naprej, potem razberdá konja in ga pusti, da muli suho travo med češminjevimi germi; on se pa usede na klado, ki je poleg pota ležala. Z veselim sercom in otožnim očesom ogleduje ljube znane kraje, v kterih je preživel presrečne mladostne leta. Pod njim leži lepa rodovitna dolina, ki je le na eno stran odperta in po nji šumi bistri potok, ki goni žage in mlinске kamna. Več čednih vasi je raztresenih po dolini, v gornjem koncu stoji naj večá in v nji se bliska tudi visok z belim kositarjem pokrit zvonik. Blizo cerkve na majhnem griču pa leži z zidom ograjeni vert le da namesto drevces rastejo černi in modri križi, znamenja vere in ustajenja. Tu počivajo v sladkem miru vsi, kterim je serce oterpnilo za posvetni hrup, za vsakdanje reve in nadloge. Tudi naš popotnik je zakopal v ta vert, kar mu je bilo nar dražje na zemlji. Tu je pokopal blagega očeta, tu mu počiva draga zlata mati, ki ga je prerano zapustila.

Popotnik si podpre glavo. Otožni čuti so se ga polastili, spomin na jasne in oblačne dneve se mu oživi, v duhu se mu razgrinja celo njegovo življenje. Iz teh misel ga prebudi glasen krik iz pod neba. Povzdigne svoje oči in pogleda tropo žerjavov, ki romajo v svojo obljubljeno deželo. Dragi popotniki! si misli sam pri sebi, kakor zdaj vas, je tudi mene nekdanj gnala neznana sila od tod daleč čez gore in čez morje in zdaj se zopet vračam, da se mi umiri serce, da me mine živa želja.

Solnce se je že nagnilo k goram. Verhovi starih smrek so se žarili v večernem zlatu in po vasi se je izmed hiš jel vzdigovati lahki dim. Popotnik oberzda konja, ga zasede in jaha navdol. Po nasprotnih gorica in pokale puške in vesel vrisk se je razlegal od hrama do hrama. Človek, ki se je celo leto trudil in potil, upal in se bal, se veseli zdaj pri ljubi kapljici in kdo bi mu ne privoščil tega veselja?

Ko pride na ravno, se oberne proti vasi, in ker bi se danes rad ljudí ognil, jezdí za krajem po stranski poti. Kot meglena tančica se je mrak jel prijemati gozda in od tod se je razprostiral po dolini. V cerkvi zazvoni zdaj Ave Marija in možu se razvedri lice, ko čez dolgo spet začuje glas zvona, ki ga je nekdanj klical od otročjih iger na dom k večerni molitvi.

Za vasjo se oberne na levo in kmalo pride na lep, z drobnim peskom posut pot, kteremu se je pa vidilo, da veliko ne vozijo po njem, ker trava in ter-

potec sta ga zaraščala. Ob potu so bile v redu zasa-
jene drevesa, kostanji, lipe in orehi in vmes tudi kaka
črešnja. Pa tudi to drevje je bilo nekako zapuščeno
viditi; marsikak lep oreh se je v verhu posušil in tu
in tam je le črešnjev štor zaznamoval mesto, kjer je
poprej stala košata črešnja. Ta cesta pelje do grada, ki
stoji prav v koncu doline in človek ga ne ugleda po-
prej, da pred njim stoji: dve veličastni lipi ga popol-
noma zakrivata. Ta grad je zaželeni cilj našega po-
potnika. (Dalje.)

Mythologične drobtine.

(Po narodnih pripovedkah naznanja Dav. Terstenjak.)

0 lastavice.

Ptice lastavice imajo Slovenci še današnje dni v
visoki časti. Z njo prihaja sreča v hišo, zato Bog
prenesi, je preganjati ali jej gnjezda razdirati; kdor
lastavično gnjezdo razdere, ta svojo srečo podere.
Kdor pa lastavičje serce pri sebi nosi, tega vse rado
imá, in kdor kamenček v roke dóbi, ki je v lastavič-
nem trupu skrit, ta je varen vsake bolezni; takó si
pripoveduje priprosto ljudstvo slovensko.

Toliko so častili stari Slovenci lastavice, da so
njih duhovni pripuščali lastavicam, si na podobah solnč-
nega boga Rugevita gnjezda napravljati. Tudi v ker-
šanskih slovenskih legendah imajo lastavice svoj pobožni
pomen. Pravijo, da je lastavica na križ sedla, na
kterem je terpel Zveličar svetá, in ga s svojim žver-
golenjem tolažila. Zveličar jej je za milo delo dovolil,
da sme med sveto mašo na altarju sedeti.

0 slaviča.

Slavič je po slovenskih narodnih pripovedkah in
pesmah ptič in posel ljubezni, kakor kaže tudi znana
slovenska pesmica: „Poj, poj, slavec moj!“ itd. —
Slavič ljubi hladne goste gaje in tiho mirno življenje.
Štirski Slovenci pripovedujejo, da slaviči zmiraj bolj
proti solnčnemu vzhodu potujejo, kjer ljudje bolj prosto
in pohlevno živé. Pred kakimi 30 leti smo še slaviče
pogosto slišali prepevati po brajdah okoli Maribora;
današnje dni pa jih najdeš v obilici le samo kraj oger-
ske meje v lutomerski okolici, v Halozah in kraj hor-
vaške meje v brežkem okraju.

Moj rajni prijatelj, slavni jugoslovenski pesnik
Stanko Vraz, mi je djal: Slavič je ptič slovenski;
kolikor bolj omaguje slovenščina in jo nemščina poko-
puje, toliko manj se nahaja po naših krajih slavičev.
Slavič je le med pravimi čistimi Slovenci domá, kateri
ljubijo svojo staro vero, svoj stari lepi jezik in staro
svojo narodno nošo.

Kerška narodna pesem.

(Zapisal v Dobrinju na otoku Kerku I. Črnčič.)

Tužna mladost moja, vsaki dan na monje!
Kako i travica, ka se srpom žonje.
Da bi mi umrli, a smrti ne znati,
Mogoh mladost moju prodati il' darovat.
Da bi mi viditi, ki će me plakati,
Oče me plakati otac al' majčica,
Al' će me plakati bratac al' sestrice,
Al' će me plakati ta verna jubčica.

Oj črna zemjice, kada ja budem tvoj,
Ti ćeš uživati prebeli život moj!
Ruse kosy moje s krvcu poškropjene,
A lišca rumene škuro potamnene;
Črne oči moje v nebo će g'jedati,
Bele ruke moje na prsih ležati.
Hitre moje nogy lipo su tancaly,
Sad ste je nemilo s konopi svezali!
Simo hod'te, simo, lipohni mladići,
Ki ste s monun bili mlajohni ditići,
Pog'jedajte malo ovo moje telo,
Kakovo je sada i nikada bilo!

Narodne zagonetke.

(Nabral v Varaždinski okolici in v bližnji Štajerski M. Kračmanov.)

Kakor so narodne pesmi, pripovedke in pregovori
važni za spoznanje narodov, ravno tako se daje tudi iz
narodnih uganjk ali zagonetek narod spoznavati, pa so
zato že vredne, da se nabirajo in pogubi oté. Glasnik,
ki vsele rad odpira narodnim stvarém svoje liste, bode
tudi zastavicam rad odperl kdaj pa kdaj kak list. Nabral
sem nekoliko zagonetek okoli Varaždina in podajem to
prvo zbircico Glasniku z gorečo željo, da bi tudi dru-
god po Slovenskem se kdo lotil nabiranja narodnih za-
gonetek in jih sčasoma naznanil. Vrejene so po abe-
cednem redu prvega substantiva, ali, če tega ni, prvega
adjektiva itd. v odgonetki. Dodal sem nekatere tudi iz
bližnje Štajerske, ki se od hrovaških lahko po jeziku
poznajo.

Ni bia rojen, pak tudi ni vmra — Angelj.

Kad je osel tak ručal, da su ga vsi ljudi čuli? —
Kad ga je imel v barki Noje.

Kdo se božjega imena boji? — Berač.

Kaj je treba meriti, pa ne šteti? — Besed.

Što naj više volov goni? — Bič.

Kaj je to? Bog nigdar ne vidi, cesar negda negda,
a muž saki den? — Bog Boga nigdar ne vidi, cesar
cesara negda, a muž muža saki dan.

Celo leto vuni hodi a v zimi nutri vu stenu zube
tišči. — Brana.

Po leti si jesti bere, po zimi pa zube na klin
obesi, kaj je to? — Brana.

Kaj je to? drvena mati a železna deca? — Brana.

Kaj Bog nema a mnogo ljudi ima? — Brata.

Koja trava naj više rase? — Ona koja je na brdu.

Zakaj ide zajec prek brega? — Zato kajti pod
bregom ne more iti.

Kaj je to? na zemlji je drvo, na drvu je voda,
na vodi je kamen, na kamnu je železo, na železu živo
meso. — Brus, kad brusar brusi.

Črno malo gigalo veliko klado zdigalo; kaj je to?
Buha.

Živo je, noge ima a ne more hoditi; kaj je to?
Buha, ona skače.

V blati je bilo pa je ne blato, v ognji je bilo pa
je ne ogenj, temuč rdečo kak ogenj; kaj je to? —
Cigel.

V gori je vsekano, na natonu stesano, v hiži lepo
poje; kaj je to? — Citre.

Kdo po glavi v cirkvu dojde? — Čavli na
čižmah.

Kakvih glav je naj više v cirkvi? — od čavlov.

Kaj je vu Varaždinu po sredi? — četvrtak.

Črna lukna črleni klin, zdigni luknu porini nutri
klin; kaj je to? — Čižma, kad se obuvle. (Dalje.)

Besedník.

✓ **Iz Zagreba** 19. grudna 1860 Fr. E. — Veselo novo leto tebi, ljubi Glasnik, veselo novo leto tvojim častitim bravcom, veselo novo leto vsem poštenim Slovincem! Bog daj, da novo leto tudi nas prebudi iz dolgega spanja, da slečemo staro nemarnost in se krepko primemo dela za svoj narod: eden z besedo, drugi s peresom, tretji pa z djanjsko materialno podporo. Vse nas pa naj veže ena misel, namreč: Prava sreča narodova. — Ozrimo se na južne brate, verle Horvate, kakó se možko potegujejo za svoje pravice. Pokažimo tudi mi svojo moč, da na laži ostanejo naši obrekovavci, ki po svetu trosijo, da smo se že popolnoma navzeli tuje kulture, katero so nam — njim v sramoto, nam pa v preveliko žalost — skozi 1000 let trobili tuje in potujčeni domačini. Pokažimo jim, da smo še krepka panoga mogočnega slovanskega debila; pokazimo v djanju, da smo še živa veja, da nas o svojem prihodu veliki vertnar kot suho vejo ne odreže od stebila. Slana, ki je skoz toliko let poparjala naše polja, je posmodila le nekaj praznih plev, jedro pa je ostalo še čisto in zdravo.

Ne tajimo, da nas loči od naših južnih bratov še marsikaka reč; pa naša skerb naj bode v prihodnje, da te razlike bolj in bolj ginejo in se s časom popolnoma poravnajo. Lepo priliko nam ravno zdaj daje naš preslavni mecén, premilostljivi škof J. Strossmayer, „dika jugoslovenska“. On, ki je že toliko storil za povzdigo jugoslovenske literature, je spet položil nov dar na altar domovini. Sprožil je misel „jugoslovenske akademije“; ali on nima samo lepih besed, ampak jih tudi v djanju skazuje: 50000 goldinarjev je vložil za temeljni kamen. Cilj in konec tej akademiji pa je: edini književni jezik za vse Jugoslovene. Bratje! delajmo, napredujmo, da nam čas ne poteče!

Dne 13. t. m. praznovali smo stoletnico jugoslovenskega pesnika Andrija Kačiča. Ob desetih jutraj je bila v stolni cerkvi velika maša; pel jo je sam kardinal Haulik, stregla sta mu pa med družini škofa Strossmayer in Soić. Berilo in sv. evangelj so peli v domačem jeziku. Pričujoč je bil ban in vsa gospoda, ktera se zdaj posvetuje z banom o prihodnosti trojedne kraljevine; pričujoča je tudi bila mladež iz pravoslavne akademije, iz gimnazije in iz više realke s tremi lepimi národnimi zastavami, ki jih od leta 1848 hranijo v „národnem domu“. Pa tudi iz družih stanov je privrelo toliko ljudi, da je bila cerkev vsa prepolnjena. Po sv. maši je stopil kanonik Marić na leco in je z jederno besedo najpred povzel življenjepisa slavnega pesnika, potem pa je razložil, kaj je domovina in rodoljubje, in na zadnje je našel znamenja, po katerih se spozná pravi rodoljub. — Popoldne ob dveh je bila velika gostija v dvorani; blizo 200 gostov se je bilo sošlo. Napivalo in pelo se je mnogo; pojedina pa se je na zadnje zmenila v večerno zabavo. — Takó praznuje hvaležen národ spominje slavnih mož.

Iz Dunaja 20. decembra. — Dne 18. t. m. smo obhajali drugo „slovansko besedo“ v stoletni spomin jugoslovenskega narodnega pesnika A. Kačiča. Bila je to prekrasna veselica, ki je vsako slovansko serce razgrela in navdušila. — Za krasnim prologom o blagem namenu te veselice so se verstile razne slovanske pesme z družimi godbenimi skladbami, ki je bila vsaka z nepopisljivo radostjo sprejeta. Stermenje in osupljenje se je bralo vsem poslu-

šavcom na obrazu, ko so zadoneli, blizo iz sto gerl, mogočni glasovi prekrasnega slovanskega zbora „Naprej zastava slave“ od našega nadepolnega umetnika M. Jenka; v serčni radosti so se jim topile serca, ko je prepeval g. A. Ander, prvi dunajski tenorist in rojen Čeb, pesmici „Kde vlast je má, kde domow můj“ in „Horo, horo, vysoká jsi!“; ko je prebiral na glasoviru gospodična A. Zdrobilkova slovanske národne pesme in druge kompozicije. Tudi česki zbor „Hlas z Blanka“ od Vojačka in jugoslovenski „Svakuomu svoje“ kakor tudi premične variacije g. Blahove na nektre česke pesme so zbudile narveče veselje in zadovoljstvo vseh pričujočih. — Drugi oddelek besede je bil pa namenjen slovanskemu razgovoru in obedovanju, katero je spremljala čudo lepa in mila godba Strausovega zbora; naj večji potlesk pa je zbudila nova „serbska kvadrila“ in pa „Slavenball-kvadrila“. — Bila je to v resnici rajska veselica, kakor je doslej tu še nismo doživeli. Sošlo se je bilo iz vseh slovanskih rodov toliko plemenite gospode, nekoliko tudi v narodni obleci, da je v znanih prevelikih Sperlovih sobanah skoraj prostora zmanjkovalo. — Razšli smo se pozno v noč s preserčno željo, da se kmalo spet verne enaka godovnica.

Iz Varaždina 15. decembra. — Včeraj smo imeli v gimnazijski ali kakor se tukaj imenuje v dijaški ali Pavlinski cerkvi zadušnice za našega neumerlega narodnega pesnika Andreja Kačiča. Zadušnice je opravljal tukajšni pč. g. kanonik Benak, komur so stregli še štiri drugi duhovni. Okoli mertvaškega odra je stalo na straži pet domoljubov v národni obleki z golimi sabljami in rdečimi kapami. Gorelo je polno sveč okoli odra, na katerem je bilo brati: „na uspomeni stogodišnjice slavnega pšnika Andrije Kačiča“. Pod tem napisom se je vil zelen lovorikov slavovenec. Vsi učenci gimnazije, realke in normalke so se zbrali v cerkvi, kamor je prišlo tudi več gospode obojega spola v narodnih opravah. Po maši stopi na prižnico prebendar tukajšne cerkve sv. Vida (katehet in zdaj tudi začasni vodja realke in normalke na mesto nekoga Nehorvata, ki ne zna našega jezika, ki so ga pa hteli za ravnatelja posiliti, ali jim ni šlo) preč. g. Zadravec, iskren domoljub, brat znanega rodoljuba, našega magistr. svetovavca Vekoslava Zadravca, ki mu je vkvarjanje z narodnimi stvarmi že mnogo neprimlik in kvara zadalo, in ki veste, da po svoje tudi vašo slovansko literaturo podpira. Govoril je lepo in iskreno in menim, da ne bo od več, ampak da je celo dobro, če se njegov ogovor ob kratkem razglasi. (Se kmalo zgodi.)

* Iz Ljubljane nam je ravno pred natisom došlo žalostno oznanilo, da je ondi 27. dec. v Bogu zaspal gosp. Fr. Metelko, znan po svoji izverstni slovanski slovnici in po družih mičnih spisih jezikoslovenega in verozakonskega obsega.

Listnica. G. D. T. Hvala za bogato zalogo; g. L. G. v M. Prosimo za obljubljeni sostavek; L. G. Prihodnjič; obljubljeno pošljite; gg. M. C.; Fr. Br.; A. U.; B. S. Prihodnjič; g. A. M., J. T.; J. M. v B. kmalo; g. M. P. v P. Kmalo pričnemo; g. J. N. Pismo; g. I. G. „Hvézda“ v Olomucu, poll. 1 gld. 75 kr.

Darila za najboljšo zgodovinsko povest: Vredništvo slov. Glasnika 12 gld.; Vredništvo slov. Prijatla 5 gld.; g. K. Ružič, grajšak v Ribnici 3 gld.; g. B. Vovk, gimn. vodja v Novem mestu 1 gld.; Dr. J. Muršec, c. k. prof. v Gradcu 5 gld.; g. J. Modic, kpl. v Rečici 4 gld. 45 kr.; g. L. S. 40 kr.

Pridjana je 1. pola Marije Stuartove.